

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2021 r. , znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił A. K. prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze , ponieważ nie udokumentował on co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej przed 1 stycznia 2009 r. wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

/decyzja k.15 plik I akt ZUS/

W dniu 24 maja 2021 r. A. K. złożył odwołanie od ww. decyzji wnosząc o jej zmianę lub uchylenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał, że legitymuje się on wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych, gdyż w okresie od 1974 r. do 1999 r. pracował jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony.

/odwołanie k.3/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.4 – 4 odwrót/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. K. urodził się (...), od dnia 28 czerwca 1979 r. posiadał uprawnienia do prowadzenia samochodów ciężarowych o masie powyżej 3,5 tony.

/okoliczności bezsporne/

Decyzją z dnia 18 marca 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał A. K. emeryturę od dnia 11 marca 2021 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

/decyzja k.4 – 6 plik I akt ZUS/

W dniu 1 kwietnia 2021 r. A. K. złożył wniosek o przyznanie rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach.

/wniosek k.14 plik I akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 28 kwietnia 2021 r. , znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił A. K. prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze , ponieważ nie udokumentował on co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej przed 1 stycznia 2009 r. wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

/decyzja k.15 plik I akt ZUS/

W okresie od 6 sierpnia 1974 r. do 4 października 1984 r. A. K. zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy w Krajowej Państwowej (...) III Oddziale w Ł.. Do dnia 21 kwietnia 1976 r. tj. momentu podjęcia zasadniczej służby wojskowej (odbytej w okresie od 23 kwietnia 1976 r. do 7 maja 1979 r.; do rezerwy został przeniesiony z dniem 13 czerwca 1979 r.), wnioskodawca pracował jako robotnik magazynowy. Po powrocie ze służby wojskowej, z dniem 28 czerwca 1979 r. wnioskodawcy powierzono obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Obowiązki te wykonywał do momentu osadzenia w areszcie śledczym , co miało miejsce w dniu 2 lipca 1984 r. W ramach powierzonych obowiązków wnioskodawca w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się wyłącznie prowadzeniem samochodów ciężarowych (Jelcza 317 wywrotki) i zajmował się rozwożeniem opału do przedszkoli oraz szpitali. W

przypadku awarii , wnioskodawca otrzymywał samochód zastępczy. Umowa o pracę została rozwiązana z uwagi na trwający powyżej 3 miesiące pobyt wnioskodawcy w areszcie.

/świadczenie pracy k.26 , dokumentacja osobowa wnioskodawcy k.25 – 49 , świadectwo zwolnienia k.6 plik III akt ZUS , zeznania świadków: G. B. min.00:09:12 – 00:11:39 , M. W. min.00:13:47 – 00:20:15 rozprawy z dnia 8 marca 2022 r. , płyta CD k.101 , A. J. min.00:48:18 – 00:55:58 rozprawy z dnia 26 lipca 2022 r. , płyta CD k.122 , zeznania wnioskodawcy min.00:55:58 – 00:56:57 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:17:05 – 00:47:27 rozprawy z dnia 26 lipca 2022 r. , płyta CD k.122/

W okresie od 19 stycznia 1988 r. do 30 kwietnia 1989 r. wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy w (...) Zakładach (...) (...) w Ł.. W okresie tym wnioskodawca prowadził Stara 28 z przyczepą i zajmował się rozwożeniem towarów wyprodukowanych w zakładzie pracy takich jak ręczniki , tkaniny. Wnioskodawca wykonywał kursy zarówno po Ł. , jak i po kraju. Wnioskodawca ponosił odpowiedzialność za przewożony towar.

/świadczenie pracy k.8 plik III akt ZUS , zeznania wnioskodawcy min.00:55:58 – 00:56:57 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:17:05 – 00:47:27 rozprawy z dnia 26 lipca 2022 r. , płyta CD k.122/

Od 2 maja 1989 r. do 15 czerwca 1990 r. wnioskodawca zatrudniony był w Wytwórni (...) w Ł. , gdzie wykonywał obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego o masie powyżej 5 ton. W okresie tym wnioskodawca prowadził Stara 28 i zajmował się rozwożeniem towarów wyprodukowanych w zakładzie pracy takich jak farby , czy też emulsje. Wnioskodawca wykonywał kursy po kraju.

/świadczenie pracy k.9 plik III akt ZUS , zeznania wnioskodawcy min.00:55:58 – 00:56:57 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:17:05 – 00:47:27 rozprawy z dnia 26 lipca 2022 r. , płyta CD k.122/

W okresie od 1 lutego 1991 r. do 30 listopada 1993 r. wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy w Przedsiębiorstwie (...) we W. , gdzie zajmował się przewożeniem towarów takich jak ławki , czy też stojaki na wino, ale również zajmował się rozwożeniem produktów niebezpiecznych. Wnioskodawca jeździł do magazynów zlokalizowanych na terytorium Niemiec.

/świadczenie pracy k.10 plik III akt ZUS , zeznania wnioskodawcy min.00:55:58 – 00:56:57 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:17:05 – 00:47:27 rozprawy z dnia 26 lipca 2022 r. , płyta CD k.122/

Od 2 stycznia 1994 r. do 31 marca 2007 r. wnioskodawca zatrudniony był w (...) sp. z o.o. import , eksport international transport , gdzie w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego o masie powyżej 5 ton – ciągnika siodłowego marki S. z naczepą. W zakresie powierzonych obowiązków wnioskodawca zajmował się przewożeniem do Niemiec drewnianych palet , jak również produktów niebezpiecznych takie jak farby , czy też kwasy.

/świadczenie pracy k.9 plik III akt ZUS , zeznania wnioskodawcy min.00:55:58 – 00:56:57 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:17:05 – 00:47:27 rozprawy z dnia 26 lipca 2022 r. , płyta CD k.122/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy, jak też w aktach organu emerytalnego, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu. Ponadto Sąd oparł się na zeznaniach świadków i wnioskodawcy, a także na złożonej do akt sprawy oryginalnej zachowanej dokumentacji pracowniczej odwołującego, albowiem dowody te wzajemnie ze sobą korelowały i tworzyły spójną, logiczną całość. Podkreślić należy, że świadkowie mieli pełną wiedzę na temat charakteru pracy odwołującego w badanych okresach zatrudnienia albowiem pracowali razem z wnioskodawcą w tych samych zakładach pracy, a przy tym są dla niego osobami obcymi, a zatem nie mieli żadnego interesu w tym, ażeby zeznawać na korzyść wnioskodawcy. Podkreślić również należy, że Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy jedynie w zakresie w jakim wskazywał on, że obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego wykonywał także w okresie 1974 – 1976. Ze zgromadzonej dokumentacji osobowej

wnioskodawcy wynika bowiem, że w okresie tym wnioskodawca pracował na stanowisku pracownika magazynowego, a tym samym wątpliwym wydaje się, aby ówczesny pracodawca wystawiał mu dokumenty niezgodne z rzeczywistością. Nie ulega natomiast wątpliwości, że uprawnienia do prowadzenia samochodów ciężarowych wnioskodawca posiada nieprzerwanie od 28 czerwca 1979 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie, czy A. K. przysługuje prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W myśl art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2022 r., poz. 1340), rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX, por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15 – LEX 2044406).

Zgodnie z art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych (Dz. U. 2015.965 t.j.) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W myśl art. 23 ust. 1 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 2).

Artykuł 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej, 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W literaturze podkreśla się, że wykładnia art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdu wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury

pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX).

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że odwołujący się nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2022 r. , poz. 504) , za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust. 4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Z § 1 Rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. § 2 ust. 1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W niniejszym postępowaniu ubezpieczony wskazywał, że legitymuje się wymaganym 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych wykonywanej na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony i tym samym spełnia warunki do przyznania mu rekompensaty.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r., Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji. Natomiast w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011. 237.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia. W myśl § 21-23 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85 wyjaśnił, że w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy. Pogląd ten został rozwinięty w znowelizowanym art. 473 k.p.c., który stanowi, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. W postępowaniu przed tymi sądami okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń mogą być udawadniane wszelkimi dostępnymi

środkami dowodowymi (por. wyr. SN z dnia 02.02.1996 r. II URN 3/95 OSNP 1996/16/239). Mając powyższe na uwadze podnoszony przez organ rentowy zarzut braku wykazania przez wnioskodawcę wykonywania pracy w warunkach szkodliwych wobec nieprzedstawienia stosownego świadectwa nie mógł odnieść skutku.

Dla rozstrzygnięcia spornej kwestii zasadnym stało się zatem ustalenie, czy praca wykonywana przez ubezpieczonego w spornych okresach była wykonywana w warunkach szczególnych, o jakich mowa w cytowanych wyżej przepisach, wszelkimi środkami dowodowymi, tj. na podstawie zeznań świadków, zeznań samego ubezpieczonego oraz dowodów z dokumentów przedłożonych w toku postępowania dowodowego.

Zdaniem Sądu odwołujący wykazał w niniejszym postępowaniu, że posiada 15 lat stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza treści oryginalnych dokumentów pracowniczych w powiązaniu z zeznaniami świadków pozwala uznać, że w okresach zatrudnienia: od 28 czerwca 1979 r. do 2 lipca 1984 r. tj. pracy w w Krajowej Państwowej (...) III Oddziale w Ł. , od 19 stycznia 1988 r. do 30 kwietnia 1989 r. tj. pracy w (...) Zakładach (...) (...) w Ł. , od 2 maja 1989 r. do 15 czerwca 1990 r. tj. pracy w Wytwórni (...) w Ł. , od 1 lutego 1991 r. do 30 listopada 1993 r. tj. pracy w Przedsiębiorstwie (...) we W. , od 2 stycznia 1994 r. do 31 marca 2007 r. tj. pracy w (...) sp. z o.o. import , eksport international transport ,wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co najmniej 8 godzin dziennie wyłącznie pracę na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony, kierując samochodami marki J. , S. , czy też S.. We wskazanych okresach wnioskodawca zajmował się przewożeniem towarów , czy też materiałów niebezpiecznych zarówno na trasach krajowych , jak i zagranicznych Potwierdza to oryginalna dokumentacja pracownicza odwołującego z w/w okresu. Co więcej , wnioskodawca nie zajmował się innymi czynnościami takimi jak załadunek , czy też rozładunek , a w przypadku awarii otrzymywał samochód zastępczy. Trzeba też uwzględnić, że zgodnie z okazanym prawem jazdy A. K. posiada uprawnienia do prowadzenia do prowadzenia pojazdów kategorii C od 28 czerwca 1979 r.

Z w/w okresów zatrudnienia odwołujący nie posiada świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Faktem jest zatem, że organ rentowy dysponując jedynie świadectwami pracy ze spornych okresów pracy w którym pracodawcy podali, że skarżący pracował jako „kierowca” nie miał możliwości ustalić wobec braku świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, że w spornych okresach wnioskodawca pracował wyłącznie i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodów ciężarowych o całkowitej masie powyżej 3,5 tony. Podkreślenia wymaga w tym miejscu to, że dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 roku, I UK 393/10, LEX nr 950426). Zdaniem Sądu w związku z jednoznacznością całego zebranego materiału dowodowego w sprawie, brak stosownego świadectwa pracy wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawionych przez pracodawcę nie przesądza o braku możliwości stwierdzenia, że w rzeczywistości odwołujący wykonywał pracy w szczególnych warunkach jako kierowca samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wymienionej w wykazie A dział VIII poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony).

Podsumowując, stwierdzić zatem należy, że po uwzględnieniu ww. okresów zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych (co dało łącznie 23 lata i 6 miesięcy) odwołujący spełnia, wynikający z treści art. art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, wymóg legitymowania się co najmniej 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach z art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, orzekając jak w sentencji (od 1 kwietnia 2021 r. tj. miesiąca w którym wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o przyznanie rekompensaty).

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego wraz z aktami rentowymi oraz pouczeniem, iż w terminie 14 dni od dnia otrzymania wyroku z uzasadnieniem przysługuje mu prawo złożenia apelacji do tutejszego Sądu Okręgowego w Łodzi, które rozpoznaje Sąd Apelacyjny w Łodzi

S.B.